

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 339/08-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Ing. J. T., B., zastúpeného advokátkou JUDr. A. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 175/1998 v období po vydaní nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 177/03-28 zo 14. januára 2004 a č. k. III. ÚS 132/06-23 z 23. augusta 2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. J. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 175/1998 v období po vydaní nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 177/03-28 zo 14. januára 2004 a č. k. III. ÚS 132/06-23 z 23. augusta 2006 p o r u š e n é b o l o .

2. Ing. J. T. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Ing. J. T. p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 7 425 Sk (slovom sedemtisícštyristodvadsaťpäť slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. A. K., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 339/08-16 z 18. septembra 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. J. T., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 175/1998 v období po vydaní nálezov ústavného súdu č. k. II. ÚS 177/03-28 zo 14. januára 2004 a č. k. III. ÚS 132/06-23 z 23. augusta 2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že žalobou podanou okresnému súdu 28. augusta 1997 sa sťažovateľ v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 175/1998 domáhal určenia neplatnosti skončenia služobného pomeru. Podľa tvrdení sťažovateľa aj napriek tomu, že ústavný súd v predmetnom konaní už dvakrát v konaniach vedených pod sp. zn. II. ÚS 177/03 a sp. zn. III. ÚS 132/06 vyslovil porušenie sťažovateľom označeného základného práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a prikázal okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 175/1998 konať plynulo, okresný súd koná v jeho veci so zbytočnými a neodôvodnenými prietáhmi, čím sa predlžuje stav jeho právnej neistoty a oddaľuje sa právoplatné skončenie sporu.

V uvedených súvislostiach sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Máme za to, že aj napriek príkazu Ústavného súdu SR zo dňa 23. 08. 2006, aby Okresný súd Bratislava III. vo veci konal bez zbytočných prietáhov, od 30. 10. 2006 nastali zo strany Okresného súdu Bratislava III v konaní evidentné prietahy. V dôsledku takýchto prietáhov v konaní utrpel sťažovateľ nemajetkovú ujmu, akou je utrpenie a hlboká frustrácia z neistoty, vyvolanej neúmerne dlhou dobou riešenia sporu. V tomto prípade úplne zlyhalo zabezpečenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní. Sme presvedčení, že prioritným záujmom súdov by malo byť aj rýchle riešenie najmä pracovnoprávných sporov. Riešenie neplatnosti skončenia služobného pomeru, už v podstate nemá po niekoľkých rokoch od podania žaloby ani zmysel a praktický význam. Neistoty a stresujúca situácia, ktorá je spôsobená nečinnosťou súdu a zbytočnými prietáhmi sa negatívne odráža na zdravotnom stave sťažovateľa.

Chceme zdôrazniť, že Okresný súd Bratislava III nebol schopný za osem a pol roka od podania žaloby, ani na základe nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky, vo veci meritórne rozhodnúť. Sme si vedomí veľkej preťažnosti súdov. Máme však za to, že je vecou štátu a organizácie súdov, aby za situácie, ak tomu nebráni žiadna zákonná prekážka, nedochádzalo k zbytočným prietáhom v konaní.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa J. T. ... na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Bratislava III. v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 175/98, porušené bolo.

Okresnému súdu Bratislava III sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 175/98 konal bez zbytočných prietáhov.

J. T. ..., sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 100.000,- Sk (slovom stotisíc korún slovenských), ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd Bratislava III do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

Okresný 7.425,- Sk (za dva úkony právnej pomoci á 2.970,- Sk + 19 % DPH; prevzatie prípadu a spísanie sťažnosti + 2 x režijný poplatok 178,- Sk), na účet právneho zástupcu sťažovateľa... do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd zákonná sudkyňa v predmetnej veci listom sp. zn. Spr 3544/08 z 9. decembra 2008 a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu listom z 11. decembra 2008.

2.1 Okresný súd vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:

„K sťažovateľom vytýkaným prietahom v konaní zo strany Okresného súdu Bratislava III. môžem len opakovane uviesť, že pokiaľ ide u prípadné porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, takýto stav pokladám za dôsledok dlhodobého neprimerane vysokého počtu pridelených vecí do oddelenia, ktoré ako zákonný sudca vybavujem, ako to vyplýva z pripojeného prehľadu za roky 2006, 2007 a 2008. V uvedenom období, som navyše z väčšej miery vybavovala agendu pracovného súdnictva a z hľadiska posúdenia prietahov v prejednávanej veci je preto potrebné zohľadniť aj ďalšie skutočnosti - zložitosť agendy pracovnoprávných sporov, náročnosť na dĺžku dokazovaniu a z toho vyplývajúci počet prejednaných vecí v rámci stanovených pojednávacích dní. Potom množstvo pridelených vecí objektívne nemožno prejednať bez toho, aby v konkrétnych jednotlivých veciach nevznikali prietahy, a to bez ohľadu na samotný charakter toho – ktorého sporu (viac alebo menej právna alebo skutková zložitosť sporu). Môžem uviesť, že vo väčšine pridelených vecí konám plynule, bez zbytočných prietahov, so snahou v primeranom čase vec prejednať a rozhodnúť, no zároveň pri zachovaní precíznosti a kvality rozhodovania, nebolo objektívne možné takýto stav zabezpečiť vo všetkých pridelených veciach. ...

Mám za to, že v danom prípade neprišlo k subjektívnym prietahom, konaním, ktorý je v rozpore s výkonom funkcie sudcu, nesprávnym postupom pri prejednaní veci alebo

bezodôvodným nekonaním v predmetnej veci, ale možnosť vzniku prietáhov vyplývala objektívne z dlhodobého neprimerane vysokého počtu pridelených vecí v oddelení, na čo som neustále upozorňovala.“

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu okresného súdu uviedla:

„Z obsahu vyjadrenia konajúcej sudkyne vyplýva, že skutočne k prietahom v konaní došlo a skutočnosť, na ktorú sudca v tomto vyjadrení poukazuje, t. j. na preťaženosť súdov, nemôže byť pre sťažovateľa ospravedlniteľným dôvodom na to, že v jeho veci sa konanie neúmerne predlžovalo. V žiadnom prípade nie je možné považovať konanie sťažovateľa za zneužívanie preťažnosti súdov. V období od 30. 10. 2006 nepodal sťažovateľ ani jeho právna zástupkyňa nedali konajúcemu súdu žiadny dôvod na to, aby nemohol v jeho veci riadne pokračovať.

Máme za to, že sťažnosť sťažovateľa je dôvodná a preto navrhujeme, aby súd rozhodol tak ako je v jej petite uvedené. Netrváme na ústnom pojednávaní.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil v období po vydaní nálezov ústavného súdu č. k. II. ÚS 177/03-28 zo 14. januára 2004 a č. k. III. ÚS 132/06-23 z 23. augusta 2006 tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 28 C 175/1998:

- 30. október 2006 – okresný súd na pojednávaní vyhlásil uznesenie, ktorým nepripustil zmenu účastníkov na strane žalovaného s tým, že za účelom písomného vyhotovenia tohto uznesenia pojednávanie odročil na neurčito (uznesenie bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené 12. februára 2008 a žalovanému 15. februára 2008),
- 6. február 2008 – okresný súd nariadil pojednávanie na 6. marec 2008,
- 28. február 2008 – sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu z 30. októbra 2006,
- 6. marec 2008 – pojednávanie bolo z dôvodu potreby predloženia spisu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) za účelom odvolacieho konania odročené na neurčito,
- 18. marec 2008 – spis bol zaslaný krajskému súdu,
- 20. marec 2008 – spis bol doručený krajskému súdu,
- 30. máj 2008 – krajský súd uznesením sp. zn. 4 Co 105/08 odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil,
- 17. júl 2008 – spis bol vrátený okresnému súdu,
- 24. júl 2008 – okresný súd nariadil pojednávanie na 29. september 2008,
- 29. september 2008 – okresný súd vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol,
- 4. november 2008 – okresný súd zaslal rozsudok účastníkom konania.

Podľa zistenia ústavného súdu okresnému súdu neboli dosiaľ vrátené doručky o doručení rozsudku účastníkom konania.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na

naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 175/1998 v období po vydaní nálezov ústavného súdu č. k. II. ÚS 177/03-28 zo 14. januára 2004 a č. k. III. ÚS 132/06-23 z 23. augusta 2006 došlo opätovne k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania na okresnom súde je určenie neplatnosti skončenia služobného pomeru, nároky z rozhodnutia ktorého môžu, resp. mohli mať priamy vplyv na kvalitu životnej úrovne sťažovateľa, t. j. výsledok konania má priamy dopad na existenčnú sféru sťažovateľa (jeho príjem), a preto povaha tohto konania si vyžaduje mimoriadnu starostlivosť a pozornosť všeobecného súdu venovanú efektívnemu a rýchlemu postupu, aby bol naplnený účel súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1

Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, I. ÚS 158/04, I. ÚS 241/06).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že doterajší procesný priebeh a stav konania v období po vydaní nálezov ústavného súdu č. k. II. ÚS 177/03-28 zo 14. januára 2004 a č. k. III. ÚS 132/06-23 z 23. augusta 2006, keď podstatná časť procesnej aktivity okresného súdu bola venovaná vypracovaniu uznesenia o nepripustení zmeny účastníkov na strane žalovaného (pozri bod 3), nenasvedčuje tomu, že by išlo o vec právne či fakticky zložitú, ktorej prerokovanie by si aj vzhľadom na predmet konania vyžadovalo doterajšiu dĺžku konania (viac ako 11 rokov).

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania (v procesnom postavení navrhovateľa), ústavný súd nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v skúmanom konaní k zbytočným priet'ahom. Sťažovateľ ako účastník konania iba využil svoje procesné právo na podanie riadneho opravného prostriedku (odvolania), rozhodovanie o ktorom (3 mesiace) nijako podstatne neovplyvnilo posudzovanú dĺžku konania.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a v tejto súvislosti zistil, že postup okresného súdu v posudzovanom období po vydaní nálezov ústavného súdu č. k. II. ÚS 177/03-28 zo 14. januára 2004 a č. k. III. ÚS 132/06-23 z 23. augusta 2006 sa opätovne vyznačoval neodôvodnenými priet'ahmi, a to v trvaní viac ako jeden rok a tri mesiace v čase od 30. októbra 2006, keď okresný súd na pojednávaní vyhlásil uznesenie o nepripustení zmeny účastníkov na strane žalovaného, do 6. februára 2008, keď okresný súd nariadil pojednávanie.

Nie zanedbateľnou skutočnosťou je, že uznesenie, ktoré okresný súd vyhlásil na pojednávaní 30. októbra 2006, bolo v jeho písomnej podobe doručené účastníkom konania až vo februári 2008.

Ústavný súd poznamenáva, že dobu, počas ktorej sa spis z dôvodu odvolacieho konania nachádzal na krajskom súde (od 18. marca 2008 do 17. júla 2008) a ktorej dĺžku, resp. trvanie nemohol okresný súd ovplyvniť, nemožno z objektívnych dôvodov pripočítať na jeho ťarchu.

Obrannú argumentáciu zákonnej sudkyne spočívajúcu v jej neprimeranej zaťažnosti, ako aj veľkého množstvo nevybavených vecí v jej senáte, čo malo prispieť k celkovej dĺžke konania, ústavný súd neakceptoval. Uvedené skutočnosti jednotlivito ani vo vzájomnej spojitosti nemôžu odôvodňovať celkovú dĺžku posudzovaného súdneho konania, ktoré doteraz predstavuje na súde prvého stupňa viac ako 11 rokov, čo vzhľadom na charakter tohto konania nemožno pokladať za primeranú dĺžku tohto konania.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (napr. I. ÚS 88/05).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd zistil, že postupom okresného súdu v skúmanom konaní došlo opätovne aj v období po vydaní nálezov ústavného súdu č. k. II. ÚS 177/03-28 zo 14. januára 2004 a č. k. III. ÚS 132/06-23 z 23. augusta 2006 k zbytočným prietahom v trvaní viac ako jedného roka a troch mesiacov, čím došlo aj k opätovnému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Vzhľadom na to, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 175/1998 už meritórne rozhodol rozsudkom z 29. septembra 2008, ústavný súd dospel k záveru, že

právna neistota sťažovateľa bola týmto postupom okresného súdu odstránená, a nepovažoval za potrebné prikázať okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov [§ 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä vzhľadom na opakovane ústavným súdom konštatovanú nečinnosť okresného súdu, považuje za primerané v sume 40 000 Sk, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade okresný súd), je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezú ústavného súdu.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich náhradu v sume 7 425 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva

spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2007 je 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu je 178 Sk. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2008 je 3 176 Sk a hodnota režijného paušálu je 191 Sk.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2007 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 6 296 Sk vrátane režijného paušálu a za jeden úkon uskutočnený v roku 2008 (vyjadrenie z 11. decembra 2008) v sume 3 367 Sk vrátane režijného paušálu. Sťažovateľovi tak vznikol nárok na úhradu trov konania v celkovej sume 9 663 Sk.

Vzhľadom na to, že právna zástupkyňa si uplatnila úhradu trov len vo výške 7 425 Sk, ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov len vo výške uplatneného nároku tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2008